

Calea cea nouă și vie în Locul Preasfânt - Comentariu la Epistola către Evrei

Capitolul 10

În prima parte a acestui capitol (versetele 1-18) ne este prezentat Hristos în primul rând ca jertfa sfântă și desăvârșită. Toate jertfele aduse sub Lege erau numai imagini ale acesteia. Ele nicidecum nu puteau să înlăture păcatele și drept urmare nici să curețe conștiința. Hristos ca jertfă fără cusur și fără pată era subiectul capitolului nouă. În capitolul zece găsim, clădind în continuare pe cele arătate în capitolul nouă, în mod deosebit rezultatele mari ale acestei jertfe a lui Hristos. La citirea acestui capitol este bine să ținem ochii îndreptați spre ceea ce avea loc în Israel în ziua ispășirii. Avem aici explicația inspirată a ceea ce înseamnă ceremonialurile din ziua aceea.

„Acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa”, se spune la sfârșitul capitolului nouă. Ce erau deci jertfele care se aduceau sub Lege? Tocmai aceasta ne este arătat acum în acest capitol.

„Pentru că Legea, având umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea reală a lucrurilor, nu poate niciodată, cu aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să-i desăvârșească pe aceia care se apropie” (10.1).

„Pentru că Legea, având umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea reală a lucrurilor.” „Bunurile viitoare” cuprind toate binecuvântările pe care le va aduce Hristos. Legea nu putea să prezinte aceste binecuvântări în înfățișarea lor minunată, ele se găsesc numai în Hristos. Înfățișarea reală a lucrurilor este ceea ce acestea sunt în realitate, în contrast cu umbra, care într-adevăr arată existența, dar ca să zicem așa prezintă numai conturul. Potrivit Legii, jertfele trebuiau aduse „în fiecare an”, aceasta conduce gândurile noastre la marea zi a ispășirii, dar ele nu puteau să desăvârșească pe cel care se apropia. A desăvârși este același cuvânt folosit și în capitolul 5.9. El are înțelesul: a fi deplin potrivit pentru un lucru. Cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să fie într-o stare care îi permite să se apropie de El. Nu este vorba nicidecum de starea sa, adică de poziția sa înaintea lui Dumnezeu. El trebuie să fie „desăvârșit”, ca să fie pe deplin potrivit de a sta în prezența sfântă a lui Dumnezeu. Dar aceasta nu o puteau realiza jertfele aduse sub Lege pentru oamenii păcătoși. Aceasta este justificat în versetele următoare.

„Astfel, n-ar fi încetat ele să fie aduse dacă cei care slujesc, odată curățiți, n-ar mai fi avut nici o cunoștință de păcate? Dar în acestea este o amintire de păcate în fiecare an. Pentru că este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele” (10.2-4).

Dacă aceste jertfe ar fi făcut ca cei care se apropie să fie curățiți și păcatele lor să fie șterse pentru totdeauna, așa fel ca ei să nu mai fi avut „nici o cunoștință de păcate”, atunci aducerea de jertfe suplimentare nu ar mai fi fost necesară. Din expresiile „curățit”, „nici o cunoștință de păcate” vedem ce înseamnă să fi „făcut desăvârșit”. Omul este întinat prin păcatele sale. Ca să se apropie de Dumnezeu, el trebuie curățit de ele. Dumnezeu trebuie să poată să nu mai vadă nici un păcat pe el. Mai mult, este de asemenea necesar ca omul în prezența lui Dumnezeu să

știe – dacă el vrea să se simtă bine acolo – că păcatele lui au fost anulate. Este necesar ca el să nu mai aibă nici o „cunoștință de păcate” și că nimic nu-l mai acuză. Exact acesta este înțelesul „a fi desăvârșit”. O stare fericită! Dar Legea nu putea conduce la acest rezultat. Dimpotrivă, faptul că aceste jertfe trebuiau aduse în fiecare an amintește că păcatul era încă prezent: astfel jertfele erau numai „o amintire de păcate”. Căci, spune apostolul, „este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele”. Israelitul evlavios putea simți o ușurare a conștiinței sale în seara mării zile a ispășirii. Dar în ziua următoare contul păcatelor sale începea să crească. Conștiința nu era curățită pentru totdeauna. Eficacitatea jertfei nu era de durată. Ele erau doar o umbră a bunurilor viitoare. Aceste bunuri sunt prezentate acum începând cu versetul cinci, care ne arată singura jertfă adevărată.

„De aceea, intrând în lume, El spune: »N-ai voit jertfă și dar de mâncare, ci Mi-ai întocmit un trup. Nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat. Atunci am spus: ,Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule’«. Spunând mai sus: »N-ai vrut, nici nu Ți-au plăcut jertfe și daruri și arderi-de-tot și jertfe pentru păcat« (care sunt aduse potrivit Legii), atunci El a spus: »Iată, Eu vin ca să fac voia Ta«. El desființează ce este întâi, ca să stabilească ce este a doua oară;” (10.5-9).

Jertfele aduse potrivit Legii erau în orice privință incapabile să facă desăvârșiți pe cei care se apropiau. Din aceasta rezultă necesitatea unei alte jertfe, care posedă această eficacitate. Și tocmai o astfel de jertfă era prevăzută în planurile lui Dumnezeu. „De aceea, intrând în lume, El spune: »N-ai voit jertfă și dar, ci Mi-ai întocmit un trup.«” Cine este Cel care vorbește astfel? Este Hristos, care a vorbit în mod spiritual prin gura lui David. Duhul Sfânt a constatat mai dinainte prin aceste cuvinte ale lui David din Vechiul Testament, ce va caracteriza pe Hristos la intrarea în lumea aceasta ca Om ca scop al venirii Sale pe pământul acesta. „Tu Mi-ai întocmit un trup” – aceasta era prima necesitate, ca să poată împlini voia lui Dumnezeu. Era necesar ca El să devină Om. Să observăm că întruparea Sa ca Om este atribuită lui Dumnezeu, nu Lui Însuși, căci în toate El este Robul, Omul dependent.

În Psalmi citim: „Mi-ai pregătit urechea”¹, o expresie care desemnează poziția robului ascultător, pe care Hristos a luat-o. În acest scop El a trebuit să devină Om, și de aceea Duhul Sfânt spune: „Tu Mi-ai pregătit un trup”, folosind traducerea din Septuaginta, care redă sensul profund al acestor cuvinte ale lui David.

Hristos, Cel care a venit ca Om pe pământ, a spus la intrarea în lume: „N-ai voit jertfă și dar de mâncare” ..., „nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat. Atunci am spus: ,Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule’”. În Vechiul Testament găsim mai multe locuri în care Dumnezeu spune că El nu are plăcere în jertfele pentru păcat și în jertfele de ardere-de-tot, ci în împlinirea ascultătoare a voii Sale (compară Psalmul 51.16, Ieremia 6.20; 7.21-23; Mica 6.6-8). Dar care om a fost în stare să împlinească această voie, și cine putea aduce această jertfă desăvârșită, care putea să-I fie plăcută? Cine ar fi putut aduce o jertfă, care să aibă o așa însușire, ca să poată fi și o jertfă pentru desființarea

¹ Aceasta nu este aceeași expresie, respectiv gând ca în Exod 21.6: „a găuri urechea”, un semn că sclavul se lega de casa stăpânului său, ca să asculte pentru totdeauna. Și nici nu este același cuvânt ca în Isaia 50.5: „Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea”, ceea ce arată că Domnul Și-a ținut urechea deschisă, ca în fiecare dimineață să cunoască voia Tatălui. Dumnezeu I-a „pregătit urechea”, pentru ca El să împlinească această voie.

păcatului? Numai Hristos singur a fost în stare pentru aceasta? Numai El singur a putut spune: „Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeu”. Această voie consta în rezolvarea odată pentru totdeauna a problemei păcatului, pentru ca Dumnezeu în dreptate să poată salva oameni vinovați. Și numai acest țel era împlinirea planurilor lui Dumnezeu.

În sulul cărți sta scris despre El. Hristos, Cel care devenise Om, pentru ca să glorifice pe Dumnezeu, era subiectul mare al planurilor divine. Ce privilegiu este, să fi martor al acestei discuții și să ai dreptul să auzi cum Hristos Se oferă în adâncimile Dumnezeirii să devină Om și să vină pe pământ, ca să facă voia lui Dumnezeu, în dăruirea de Sine Însuși. Duhul Sfânt insistă să scoată în evidență că jertfele aduse sub Lege nu corespundeau cerințelor lui Dumnezeu.

El numește patru feluri de jertfe: jertfa de ardere de tot, jertfa de mâncare, jertfa de pace și jertfa pentru păcat. Aceste patru jertfe sunt imagini spre Hristos. Duhul Sfânt le pune pe toate la o parte, ca să arate pe Acela, în care ele și-au găsit împlinirea: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta”. Și în felul acesta El desființează pe cele întâi, ca să-l stabilească pe al doilea. Prima rânduială a jertfelor nicidecum nu a făcut desăvârșiți pe cei care se apropiiau. Conștiința lor nu era curățită. Ordinea a doua a lucrurilor este sintetizată în jertfa unică a lui Hristos, care a adus un rezultat desăvârșit și permanent. Și această jertfă unică este roada ascultării desăvârșite a Domnului!

„Prin această voie am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (10.10).

În consecință noi am fost *sfințiți* prin jertfa Domnului Isus, puși deoparte pentru Dumnezeu și salvați. În Trupul, pe care Dumnezeu Însuși L-a alcătuit, El a venit ca să facă voia lui Dumnezeu, al cărei punct culminant era jertfa desăvârșită: moartea Domnului pe cruce.

Să mai observăm, că El a fost jertfit odată pentru totdeauna. Această jertfă este suficientă pentru toate timpurile. Ea, în opoziție cu jertfele aduse după Lege, nu trebuia repetată. Sfințirea, punerea deoparte, care rezultă din ea, este deci permanent desăvârșită. Ce har pentru credincioși! Aici nu este vorba de o sfințire practică ca în Evrei 12.14, ci de punere deoparte pentru Dumnezeu esențială, pe baza jertfei lui Isus Hristos.

„Și, în adevăr, orice preot stă în picioare în fiecare zi, slujind și aducând deseori aceleași jertfe care niciodată nu pot înlătura păcatele, dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, de acum așteptând până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui. Pentru că, printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” (10.11-14).

Diferența dintre sistemul iudaic și cel creștin este prezentat mai departe în aceste versete, dar de data aceasta cu privire la eficacitatea preoților. Sub Lege, preoții, în exercitarea slujirii impuse lor, stăteau zilnic înaintea altarului, aducând neîncetat jertfe, dar care niciodată nu puteau îndepărta păcatele. Slujirea lor era continuă – un semn pentru faptul că încă nu avusese loc o jertfă desăvârșită. În contrast cu aceasta Hristos a adus numai o singură jertfă pentru păcate. Dar era o jertfă, care era pe deplin suficientă, ca să prezinte pe cei care aparțineau lui

Dumnezeu fără pată înaintea lui Dumnezeu. Este o jertfă a cărei valoare rămâne și are efect veșnic. De aceea El S-a așezat. Acesta este un semn caracteristic al odihnei după înfăptuirea lucrării, El S-a așezat pentru *totdeauna*. Este o lucrare care nu mai trebuie repetată, deoarece este pe deplin suficientă. Și El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, un semn al primirii desăvârșite, după ce El a făcut pe deplin voia lui Dumnezeu. Ce siguranță pentru credincios, să vadă pe Marele Preot al său acolo sus în această poziție de glorie!

Hristos, cu privire la lucrarea Sa de mântuire, S-a așezat pentru totdeauna. Dar vine momentul să judece pe vrăjmașii Săi. Din momentul în care El a intrat ca Mare Preot în cer, El așteaptă „până când vrăjmașii Lui vor fi puși ca așternut al picioarelor Lui”, așa cum a fost deja anunțat prin Psalmul 110. Ce contrast deosebit de solemn! Pentru credincioși, pentru prietenii Săi, aceasta este o eliberare desăvârșită. Dar pentru aceia care L-au lepădat și astfel s-au făcut vrăjmași ai Lui, va veni o judecată îngrozitoare!

Evreii credincioși (fidei) puteau să-și spună: Mesia a venit și noi am crezut; de aceea acum este așa, că noi suntem prizonieri și vrăjmașii noștri triumfă? Duhul Sfânt le arată acum, că prin jertfa desăvârșită a lui Hristos și șederea Lui la dreapta lui Dumnezeu, mântuirea lor este asigurată, și de asemenea, Hristos împreună cu ai Săi va obține în viitor o biruință definitivă asupra tuturor vrăjmașilor (compară cu Psalm 110).

După ce Duhul Sfânt a dat această asigurare cu privire la viitor, El dă și pentru prezent credincioșilor motivul prețios pentru care Hristos S-a așezat acum în odihnă acolo sus: este așa, deoarece „printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți”. Jertfa, și anume a trupului lui Isus Hristos, este desăvârșită, ea nu trebuie repetată. De aceea El S-a așezat la dreapta Măririi în locurile cerești. Aceia care au fost sfințiți și au fost puși deoparte pentru Dumnezeu, rămân pentru totdeauna așa pe baza acestei jertfe (versetul 10). Cu privire la poziția lor înaintea lui Dumnezeu, lucrarea lui Hristos are de asemenea valoare permanentă, și deoarece El însuși este pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu, și ei sunt desăvârșiți pentru totdeauna înaintea Lui. Lucrarea lui Hristos este desăvârșită, primirea ei este desăvârșită, nimic nu mai poate schimba aceasta. Și de asemenea și noi suntem desăvârșiți, deoarece suntem reprezentați prin El înaintea lui Dumnezeu.²

„Dar și Duhul Sfânt ne mărturisește; pentru că, după ce a spus: »Acesta este legământul pe care-l voi întemeia pentru ei, după acele zile«, zice Domnul: »Dând legile Mele în inimile lor, le voi înscrie și în gândurile lor«; și: »nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor«. Iar unde este iertare de acestea, nu mai este jertfă pentru păcat.» (10.15-18)

După ce autorul a constatat valoarea desăvârșită și statornică a lucrării lui Hristos, el citează o mărturie a Duhului Sfânt din Vechiul Testament referitoare la caracterul ales și desăvârșirea veșnică a acestei lucrări, în aplicarea ei la credincioși. Este o mărturie din cartea prorocului Ieremia 31, unde Domnul arată privilegiile noului legământ, pe care El îl va face cu poporul Său: „nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor”.

Ce realitate prețioasă, de valoare inestimabilă pentru suflet este această siguranță a iertării depline și necondiționate a tuturor păcatelor, o siguranță bazată pe planul și voia lui

² Toți care au primit creștinismul au fost prin aceasta sfințiți, în sensul că au fost despărțiți de restul din popor. Însă credincioșii adevărați au fost în afară de aceasta făcuți desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu prin lucrarea Domnului Isus.

Dumnezeu, pe jertfa desăvârșită a lui Hristos, autenticată prin mărturia infailibilă a Duhului Sfânt! Putem s-o primim cu credință deplină și nu avem nimic altceva de căutat, ca să ne asigurăm poziția noastră înaintea lui Dumnezeu: „Iar unde este iertarea de acestea”, o iertare desăvârșită și de durată, „nu mai este jertfă pentru păcat”. Acolo unde s-a adus o jertfă, care îndepărtează pentru totdeauna păcatele dinaintea lui Dumnezeu (Evrei 9.6), nu mai este nici un motiv să se aducă o altă jertfă.

În trecut fie zis, aceasta scoate la lumină rătăcirea mare și oribilă a jertfei repetate la nesfârșit a liturgiilor, pe care le propagă bisericile mari.

În secțiunea studiată până aici din acest capitol zece găsim deci, rezumat pe scurt:

1. Versetul 10: Mântuirea noastră are un izvor divin. Ea corespunde vocii lui Dumnezeu.
2. Versetul 12: Mântuirea noastră a devenit realitate prin lucrarea dumnezeiască, prin jertfa lui Hristos.
3. Versetul 15: Despre această mântuire există mărturia dumnezeiască a Duhului Sfânt.

Deci noi avem aici voia lui Dumnezeu Tatăl, lucrarea Fiului și mărturia Duhului Sfânt.

„Având deci, fraților, îndrăzneală să intrăm în Sfânta Sfintelor prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care a deschis-o pentru noi prin perdea, care este carnea Lui, și având un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, ...” (10.19-21).

Partea mare instructivă a acestei epistole, a cărei temă mare este preoția Domnului Isus în glorie, se încheie aici. Scriitorul acestei epistole trage acum concluziile practice din învățăturile referitoare la această preoție și la desăvârșirea jertfei Domnului Isus, care acum S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu: după ce păcatul a fost desființat și conștiința a fost curățită și credincioșii au fost făcuți desăvârșiți pentru totdeauna, fără păcat înaintea feței lui Dumnezeu, credincioșii au acum îndrăzneală să intre în Sfânta Sfintelor. Nu mai este nici o barieră care să le interzică intrarea: sângele lui Isus, care a împlinit toate cerințele dreptății lui Dumnezeu, le permite acum să intre fără teamă în prezența lui Dumnezeu și să rămână acolo, care pentru ei este fără perdea. Privilegiu minunat pentru păcătoșii de odinioară, a căror necurăție i-a exclus odinioară de pe acest loc binecuvântat! Însă Hristos a făcut prin Sine Însuși curățirea păcatelor, apoi a intrat El Însuși acolo și a deschis pentru noi intrarea, prin aceea că ne-a arătat *calea*.

Această cale este *carnea Sa*. Umanitatea lui Hristos, smerirea Sa, era ca o *perdea*, care ascundea de omul păcătos gloria Sa dumnezeiască. Numai credința o putea vedea. Dar cu moartea Sa a fost ruptă perdeaua,³ păcatul a fost îndepărtat. În Hristosul înviat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu omul poate contempla acum prin credință gloria lui Dumnezeu și poate intra în prezența Sa.

Deci aceasta este calea nouă și vie. Epistola ne-a arătat pe Hristos ca Unul care a intrat odată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor (Evrei 9.12). Și acum cei mântuiți sunt îndemnați să-L urmeze și să meargă pe drumul, pe care El Însuși ni l-a deschis.

³ Simbolic vedem aceasta în evanghelia după Matei capitolul 27: perdeaua Templului s-a rupt de sus până jos, de la cer la pământ, de la Dumnezeu spre om. Ruptura perdelei a început în partea de sus și arată că Dumnezeu nu a mai rămâne ascuns: moartea lui Hristos deschide pentru păcătos intrarea la Dumnezeu.

Este o *cale nouă*, care până atunci nu a existat, deoarece intrarea în Sfânta Sfintelor era interzisă. Este o *cale vie*, deoarece Hristos, după ce El a trecut prin moarte, a înviat acum și în puterea unei vieți nepieritoare trăiește în vecii vecilor în glorie. Moartea Lui era necesară ca să ispășească păcatele noastre. Dar noi avem tot așa de mult nevoie de viața Sa de înviere în glorie, și să fim introduși acolo unde este El. Se spune: „deoarece trăiește pururi” (Evrei 7.25).

Sub Lege, marele preot avea numai odată pe an posibilitatea să intre în Sfânta Sfintelor, și anume cu sângele jertfelor. Însă acum cei sfințiți, care au fost răscumpărați prin sângele Domnului Isus, pot să intre în orice timp în Sfânta Sfintelor, și anume cu îndrăzneală deplină, deoarece ei nu mai au conștiința încărcată de păcate. Mai mult chiar, ei găsesc acolo pe mai Marele Preot, care a fost pus peste casa lui Dumnezeu, pe Isus Însuși, care ne reprezintă în Sfânta Sfintelor. A fost făcut totul, pentru ca noi să putem să ne simțim bine și fericiți în prezența lui Dumnezeu.

„... să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată” (10.22).

După ce au fost constatate acestea, urmează îndemnurile bazate pe acest adevăr. Primul îndemn este: „Să ne apropiem cu inimă sinceră, în siguranța deplină a credinței, având inimile curățite de o conștiință rea și trupul spălat cu apă curată”. După ce au fost îndepărtate toate barierele, care ne blocau intrarea la Dumnezeu, suntem îndemnați să ne folosim de acest privilegiu nespus de mare și de prețios.

După aceea este descrisă starea morală a celui care se apropie. El trebuie să se apropie cu inimă sinceră, curată și fără înșelătorie, care nu poate fi ascunsă înaintea lui Dumnezeu, înaintea căruia el se află pe baza lucrării lui Hristos. Aceasta este starea aceluia care a înțeles și prețuiește desăvârșirea și eficacitatea acestei lucrări. El poate spune împreună cu psalmistul: „Ferice de acela a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit! Ferice de omul căruia Domnul nu-i socotește nelegiuirea și în duhul căruia nu este viclenie!” (Psalm 32.1,2). O inimă sinceră are parte de siguranța deplină a credinței, care, fără să lase loc vreunei îndoieli, își însușește declarațiile dumnezeiești referitoare la valoarea desăvârșită a ispășirii făcute prin jertfa lui Hristos. Prin aceste două lucruri, deci printr-o inimă sinceră înaintea lui Dumnezeu și prin siguranța deplină a credinței, este glorificat atât Dumnezeu Însuși cât și Hristos și lucrarea Sa.

Finalul versetului arată pe ce bază se poate avea o inimă sinceră și o siguranță deplină a credinței: inimile au fost stropite odată pentru totdeauna cu sângele lui Hristos și au fost curățite de o conștiință rea și de sentimentul vinovăției, care urmează din cauza păcatului. Și *trupul a fost spălat cu apă curată*.

Ce înseamnă aceste ultime cuvinte? Fără îndoială ele sunt o aluzie la preoții care erau stropiți cu sânge la consacrarea lor, după ce ei, ca să se poată apropia de Dumnezeu, erau spălați cu apă curată (Exod 29). Și în marea zi a ispășirii Aaron își spăla trupul înainte să intre în Sfânta Sfintelor.

Apa curată este Cuvântul lui Dumnezeu, care este aplicat la suflet prin puterea Duhului Sfânt. Aceasta rezultă din diferite locuri din Scriptură. Domnul spune în Ioan 13.10,11: „»Cine s-a scăldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat; și voi sunteți curați, dar nu toți.« Pentru că-l știa pe cel care avea să-L vândă, de aceea a spus: »Nu toți sunteți curați«”. Aceste cuvinte ne sunt explicate în Ioan 15.3: „Voi sunteți curați,

datorită Cuvântului pe care vi l-am spus”. Așa cum apa curăță trupul nostru, tot așa Cuvântul aplicat la sufletele noastre produce nașterea din nou a lor și le curăță, și anume odată pentru totdeauna, fără să fie necesară o reluare. Pavel vorbește în Tit 3.5 despre „spălarea nașterii din nou”; Petru spune: „ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne”. (1 Petru 1.23); Iacov scrie: „El, potrivit vocii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului” (Iacov 1.18); și Domnul ne învață că noi trebuie să fim născuți din „apă și din Duh” (Ioan 3.5).

Este foarte important să ținem seama, că apostolul nu vorbește despre o repetare a stropirii cu sânge, deoarece de asemenea nu există nici o repetare a spălării nașterii din nou prin Cuvânt. Lucrarea a fost făcută odată pentru totdeauna. Noi am fost așezați permanent în această poziție nouă. De aceea noi ne putem apropia cu inima sinceră și cu siguranța deplină a credinței, fără să se poată pune vreo întrebare referitoare la privilegiul nostru de a putea intra în prezența lui Dumnezeu.

Nu avem însă voie să uităm, că spălarea cu apă, deci acțiunea Cuvântului asupra sufletului, trebuie să se continue în practică. Această acțiune practică a Cuvântului este prezentată simbolic în Ioan 13 prin spălarea picioarelor, și despre aceasta se vorbește și cu privire la Adunare în epistola către Efeseni 5: „ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt”.

„Să ținem cu tărie mărturisirea speranței neclintite (deoarece credincios este Cel care a promis)” (10.23).

Versetul anterior vorbește despre privilegiul nostru, că noi putem intra în Sfânta Sfințelor cerească, în prezența lui Dumnezeu. Versetul 23 conține un îndemn, care se referă la mărturia noastră înaintea oamenilor. Speranța, despre care este vorba aici, se referă totdeauna la ceea ce va veni, pe care într-adevăr noi nu îl posedăm încă, dar pe care îl așteptăm: Hristos și venirea Sa, de care sunt legate toate binecuvântările.

El „Se va arăta a doua oară, deosebit de venirea pentru păcat, neavând de-a face cu el, pentru mântuirea celor care Îl așteaptă”. Se vorbește la modul cel mai general despre venirea Domnului, deoarece este vorba atât de venirea Domnului pentru credincioșii din timpul de acum, speranța fericită, cât și despre faza a doua a venirii Sale, eliberarea lui Israel.

Noi credem, că Domnul Isus va reveni. Aceasta este adevărata atitudine creștină. Dar cât de mulți creștini sunt, care nu mai sunt conștienți de această venire și au nevoie să-și însușească îndemnul apostolului? Noi trebuie să ținem cu tărie această mărturisire „neclintită”! Inima naturală este înclinată să se lase descurajată, când așteptările se amână în timp. Atunci ești înclinat să spui: „Domnul meu întârzie să vină!” Însă într-o astfel de inimă lumea câștigă influență și se pierde din vedere țelul ceresc. De aceea este așa de important acest îndemn.

Mărturisirea se bazează pe credințioșia Aceluia care a făgăduit calea fericită și sfârșitul apropiat al căii noastre. „Credincios este Cel care a promis”.

„... și să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune, nepărăsind strângerea noastră laolaltă, după cum obișnuiesc unii, ci încurajându-ne, și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua” (10.24.25).

Îndemnul adresat nouă în versetele 24 și 25 se referă la părtășia și relațiile frățești ale acelor care se strâneau în afara iudaismului. Nu este suficient să păstrezi numai pentru tine însuși încrederea în credințioșia lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne gândim și la alții și la binele lor spiritual. Noi trebuie să ne îndemnăm reciproc să trăim în această dragoste, care este semnul caracteristic al vieții dumnezeiești în noi, și în faptele bune, care glorifică pe Dumnezeu și care dau mărturie despre veridicitatea mărturiei noastre.

Această mărturie trebuie să fie publică. Strângerea laolaltă a acelor care aveau o credință comună, era o mărturie publică. Unii au renunțat la această strângere laolaltă. Ei nu mai trăiau apartenența la aceia care se strâneau în Numele lui Isus. O cauză posibilă erau probabil suferințele și ocara, care erau legate de această strângere laolaltă. O astfel de comportare era un semn rău referitor la starea credinței lor, în mod deosebit atunci când ei se dădeau mulțumiți cu serviciul divin iudaic. Acesta este motivul pentru explicația gravă și îngrozitoare din versetele 26-31. De aceea ei trebuiau să se încurajeze să rămână credincioși (fidei) și statornici în mărturisirea publică a credinței, „și cu atât mai mult cu cât vedeți apropiindu-se ziua”.

Despre ce zi este vorba aici? Evident de ziua judecării, în care Domnul va veni (2 Tesaloniceni 1.10). Această zi ne este totdeauna prezentată când este vorba să lucreze la conștiința noastră, să trezească vegherea și să cheme la o viață sfântă. Și îndemnul de a trăi despărțiți de lume și încurajarea de a nu ne teme de oameni stau în legătură cu această zi (compară cu 2 Timotei 4.7-8; Matei 24.42; 1 Tesaloniceni 3.13).

De altfel în timpul acela urma să vină o zi a judecării, care este un preludiv și un simbol al judecării finale: ziua distrugerii Ierusalimului, a cărei apropiere a fost vestită prin semne (compară cu Luca 21.20-24). Tocmai cu privire la distrugerea Templului și a serviciului divin iudaic, la care iudeii încă țineau cu tărie, era așa de necesar, ca ei să nu părăsească această „strângere laolaltă ca Adunare”. Căci această strângere laolaltă avea loc în afara tuturor formelor și se baza exclusiv pe Hristos și lucrarea Sa! Renunțarea la mărturisirea creștină îi jefuia de orice speranță. Vedem aceasta în mod deosebit în versetele următoare.

„Pentru că, dacă noi păcătuim voit, după primirea cunoștinței adevărului, nu mai rămâne jertfă pentru păcate, ci o înfricoșătoare așteptare sigură a judecării și văpaie de foc care-i va mistui pe cei împotriviți. Cine a disprețuit Legea lui Moise moare fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori; de cât mai rea pedeapsă gândiți că va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a socotit necurat sângele legământului prin care a fost sfințit și L-a insultat pe Duhul harului? Pentru că-L știm pe Cel care a spus: »A Mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti», zice Domnul!«, și din nou: »Domnul va judeca pe poporul Său«. Este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (10.26-31).

Aceste versete ne arată urmările îngrozitoare pe care le aduce cu sine renunțarea la mărturisirea creștină. Este important să înțelegem bine dimensiunea lor.

În mod deosebit este important să înțelegem bine versetul 26. Evident aici este vorba de creștinism. Desigur rămâne adevărată învătătura acestei epistole, atunci când este vorba de valoarea jertfei desăvârșite și a-tot-suficiente a Domnului Isus, care a fost adusă odată pentru totdeauna, ca să desființeze păcatul. Ea nu poate fi repetată. Dar dacă cineva, după ce el a

cunoscut și a mărturisit acest adevăr, renunță la el și de bună voie alege păcatul, aceasta înseamnă – duce o viață după propria lui voie, atunci pentru el nu mai este o altă jertfă, la care el poate găsi scăpare. El a lepădat singura jertfă eficace, care îndepărtează păcatele. Prin aceasta el s-a făcut vrăjmaș al lui Hristos și al harului Său și pentru astfel de oameni rămâne numai judecata, care cu certitudine îi va ajunge și îi va mistui.⁴

Apostolul, care în toată epistola a accentuat caracterul ales al creștinismului față de iudaism, arată de asemenea că desconsiderarea creștinismului va aduce o judecată mai îngrozitoare decât aceea care a lovit pe cei care au desconsiderat iudaismul. Când se încălca Legea dată prin Moise, aceasta era același lucru cu lepădarea ei. Aceia care se făceau vinovați de această ticăloșie, erau omorâți fără milă. Nimic nu putea ispăși păcatul lor (compară cu Levitic 24.10-16; Numeri 15.32-36; Deuteronom 17.2-7). Dar lepădarea creștinismului, după ce l-ai cunoscut și te-ai declarat de partea lui, era o vină mult mai gravă.

Realmente, sunt două privilegii creștine mari:

1. *Singura și desăvârșita jertfă*, pe care Fiul lui Dumnezeu a adus-o pe cruce, în care S-a dat pe Sine Însuși la moarte.
2. *Prezența Duhului Sfânt*, care dă mărturie despre harul dumnezeiesc, care s-a revelat în această jertfă.

Renunțarea la aceste două privilegii, după ce le-ai cunoscut și mărturisit, ar însemna să calci în picioare pe Acela, pe care L-ai recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu. Prin aceasta se socotea necurat sângele legământului, prin care s-a mărturisit că ești pus deoparte, și se defăima Duhul harului. Dumnezeu Însuși, harul Său, Fiul Său, jertfa Sa și Duhul Sfânt care dă mărturie despre aceasta: toți au fost disprețuiți și lepădați. Numai judecata din partea Aceluia a cărui este răzbunarea și care răsplătește fiecăruia după faptele lui poate fi sfârșitul unui astfel de drum. Judecata prin Domnul este un fapt incontestabil: El Însuși a vestit-o. Și ce îngrozitor trebuie să fie să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu și să primești plata dreaptă pentru cel mai mare păcat, care prin lepădarea de bună voie a harului Său ți-ai închis singur ușa oricărei speranțe!

„Dar amintiți-vă de zilele de la început, în care, după ce ați fost luminați, ați răbdat o mare luptă de suferințe: pe de o parte expuși ca priveliște prin insulte și necazuri și, pe de alta, făcându-vă părtași acelora care treceau astfel prin ele. Pentru că ați și suferit împreună cu cei închiși și ați primit cu bucurie răpirea bunurilor voastre, cunoscând că aveți pentru voi înșivă o avere mai bună și statornică. Nu lepădați deci încrederea voastră care are o mare răsplătire! Pentru că aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați făcut voia lui Dumnezeu, să primiți promisiunea” (10.32-36).

Scriitorul dorește să atenționeze prin Duhul pe destinatarii epistolei cu privire la un sfârșit așa de îngrozitor și să-i încurajeze la răbdare și perseverență. De aceea se amintește evreilor cât de mult au suferit ei în „zilele de la început”, la începutul drumului lor în creștinism, după ce ei prin această lumină cerească a adevărului, care pătrunsese în sufletele lor, „au fost luminați”. Un lucru pentru care ai suferit mult devine cu atât mai prețios. În afară de aceasta

⁴ Se pare că Duhul Sfânt are mereu judecata în câmpul vizual, care era pe punctul să vină asupra iudeilor, care au lepădat pe Hristos și s-au împotrivit Duhului Sfânt.

experiența harului lui Dumnezeu, care ne-a păzit în aceste suferințe, este un motiv suficient să ne încurajăm.

Pe aceste simțăminte se bazează pentru început îndemnul adresat acestor creștini. Ei au dovedit veridicitatea mărturisirii lor de credință prin aceea că ei au luat asupra lor ocară și suferința, așa că inima lor s-a legat cu aceia care erau prizonieri, aducând ușurare celor care erau întemnițați din pricina credinței. În afară de aceasta ei au primit cu bucurie răpirea bunurilor lor, deoarece ei posedau în cer o avere mai bună și statornică. Deci nu era momentul să se descurajeze, acum, când ținta era așa de aproape. Ei nu trebuiau să lepede de la ei încrederea dovedită în Dumnezeu și făgăduințele Lui, a cărei răsplătire este gloria. Este adevărat că este necesară perseverența, ca să înaintezi până la sfârșit pe calea voii lui Dumnezeu, pe care întâmpini încercări. Dar ținta este savurarea lucrurilor făgăduite și compensează orice pierdere de pe pământ.

Este frumos să se vadă cum Duhul Sfânt, ca să îmbărbăteze sufletele, prezintă răsplata pe care Dumnezeu, care este credincios făgăduințelor Sale, le-o va da la sfârșitul alergării lor. Ceea ce ne așteaptă, este odihna lui Dumnezeu, averea mai bună și statornică, deci mântuirea care ne va fi adusă la arătarea lui Hristos.

„Pentru că încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia. Și cel drept va trăi prin credință; și dacă cineva dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el” (10.37-38).

Momentul, în care noi vom intra în posesia făgăduinței, s-a apropiat. Acesta este iarăși un motiv nou și puternic să ne decidem să avem răbdare și să perseverăm. „Încă puțin, foarte puțin și Cel care vine va veni și nu va întârzia”. Împlinirea tuturor celor incluse în această făgăduință minunată este legată cu venirea lui Hristos. „Cel care vine” este o expresie categorică. Ea exprimă totodată că Domnul este deja pe drum spre noi. Aceasta Îl caracterizează pe El, așa după cum așteptarea permanentă și răbdătoare caracterizează pe cei credincioși (fideli).

El Se va arăta în curând, El nu va întârzia. Toate din acest verset ne vestesc venirea apropiată a lui Hristos: „Încă puțin, foarte puțin”; „Cel care vine”; „El nu va întârzia”. Creștinul trebuie să trăiască, să asculte și să persevereze având privirea îndreptată spre această venire. Nimic nu va influența mai mult comportarea sa cu credincioșie, ca gândul: „El vine!”

Dar este un principiu, care prezintă puterea acestei vieți în așteptarea Celui care vine: acesta este credința celor drepti. Această credință caracterizează viața celui drept și o hrănește. Ea îi dă putere să persevereze în mijlocul greutăților.

Dacă credința eșuează, viața devine slabă. Încercările sperie pe creștin, el este în pericol să se retragă și să rămână în urmă. Dacă cineva merge pe acest drum fatal, Dumnezeu nu are nici o plăcere în el.

„Dar noi nu suntem dintre aceia care dau înapoi spre pieire, ci ai credinței spre păstrarea sufletului” (10.39).

„Dar noi”, spune autorul, punându-se în mijlocul credincioșilor și unindu-se cu ei frățește, „nu suntem dintre aceia care dau înapoi spre pieire”. Acesta este finalul îngrozitor la care conduce renunțarea la încrederea în Dumnezeu cu privire la împlinirea făgăduinței Sale. În

continuare se spune: „ci din aceia care au credință pentru păstrarea sufletului”. Întoarcerea la Dumnezeu a sufletului, savurarea vieții veșnice în glorie, acesta este finalul fericit al drumului credinței.

Versetele 26-31 descriu judecata, care va veni peste aceia care renunță de bună voie la mărturisirea credinței. Însă versetele următoare încurajează pe aceia care păstrează credința, arătându-le că ținta finală a drumului este Hristos, care va veni să împlinească făgăduința gloriei.

Locul: „Cel drept va trăi prin credință” este preluat din prorocul Habacuc 2.4 și este citat de trei ori în Noul Testament:

1. Romani 1.17
2. Galateni 3.11
3. Evrei 10.38.

În primul loc din epistola către Romani accentul se pune pe cuvântul „cel drept”. În epistola către Galateni se accentuează cuvântul „credință” și aici accentul stă pe cuvântul „a trăi”. În primul caz citatul stă în legătură cu dreptatea lui Dumnezeu, care a fost revelată în Evanghelie pe principiul credinței: „Dar cel drept va trăi prin credință”. În cazul al doilea, credința este cea care justifică, și ea este pusă în contrast cu legea, care condamnă. Și în final, în cazul al treilea, „a trăi prin credință” stă în contrast cu „dă înapoi” și „pieire”.